

SIMONA MIHUȚIU

**FEREASTRĂ  
SPRE MÂINE**

© Simona Mihuțiu

Drepturile asupra prezentei versiuni în limba română aparțin autoarei. Orice reproducere, chiar și parțială, a acestei lucrări este interzisă fără acordul scris al autoarei.

© Total Publishing, 2019, pentru prezenta ediție

*Tatălui meu, care visa să devin scriitoare  
Mamei mele, care visa să devin medic*

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**MIHUȚIU, SIMONA**

**Fereastră spre mâine** / Simona Mihuțiu. - București :  
Total Publishing, 2019  
ISBN 978-606-9024-09-6

821.135.1

Coperta: Gizella Popescu

Redactor: Adrian Gligorașcu  
DTP: Paul Marcu  
Editura Total Publishing  
[www.totalpublishing.ro](http://www.totalpublishing.ro)



## CAPITOLUL 1



Grafică: Iris Ripă

Elvira privea acum cu ochii turistului frumusețea de basm care se derula în fața ochilor săi. Remarca cu încântare întinsele pajiști verzi și munții cu vârfuri domoale, parcă rușiți dintr-o poveste spusă cu glas șoptit la gura sobei. Soarele apunea și creiona în zare nuanțe ireale de mov. Bucovina – o splendoare care îți aduce liniște și pace în suflet!

Cu aproape zece ani în urmă, același peisaj de vis îi inspira cu totul alte sentimente, în tot cazul, numai de pace nu.

Opri mașina pe marginea drumului abrupt, încercând să se orienteze. Nu era greu. Același șir de case, aceleași mici buticuri, aceleași cirezi de vite leneșe și curioase, care se întorceau singure de la pășune, și aceiași ochi iscoditori, care te priveau de dincolo de porți. Timpul părea a se scurge mai domol pe aceste plaiuri moldave. Veșnicia s-a născut la țară! Avea dreptate poetul, constată ea.

Pensiunea la care rezervase cazarea se înființase după plecarea ei din zonă – o mărturie a introducerii conceptului de agroturism. Porni mai departe, trecând prin fața primăriei locale, la fel de ponosită acum ca și în urmă cu zece ani.

Inconștient, călcă mai apăsat pedala de accelerație. Viră la stânga, pe o străduță lăturalnică, neasfaltată și plină de hârtoape. Atunci catadicsi și Irina să-și ridice ochii din ecranul noului telefon mobil, pe care, recent, în calitate de mătușă iubitoare, i-l făcuse cadou, cu prilejul aniversării celor 13 ani. Elvira începea să regrete darul făcut nepoatei, deoarece fetița făcuse o adevărată obsesie pentru el. Ghemuită pe scaunul din spate, Irina butonase la el pe tot parcursul călătoriei.

După un cot al drumului, apărură câțiva brazi grupați. Se auzea susurul liniștitor al Moldoviței. Aerul răcoros al serii pătrundea prin geamul deschis al mașinii. Printre ramuri de brad se zărea pensiunea: liniștită, îmbietoare și plină de flori care se ițeau printre bârnelor din lemn. Nu era cu nimic diferită față de celelalte case pe lângă care trecuse.

– Am ajuns? întrebă Irina, nerăbdătoare, ca de obicei.

– Cred că da. Uite! scrie sus, deasupra porții de la intrare: Pensiunea Lupul.

Deloc inspirat numele. Își aminti, simțind același fior rece de teamă, urlatul lupilor singuratici străpungând liniștea nopții, așa cum se auzea din apartamentul de deasupra dispensarului comunal în care locuise cândva.

Ar fi ales pensiunea vechilor ei prieteni, Ana și Grigore Spătaru, dar aflase că sunt plecați la nunta fiicei lor mai mici. Se măritase tot cu un preot, ca și fiica lor mai mare, asigurându-le, așa cum

glumeau ei, „facilități suplimentare pentru iertarea păcatelor”. Deși ar fi dorit mult să-i reîntâlnească, simțea totodată și o teamă de a revedea căsuța lor frumoasă, grădina cu micile cabane de vacanță, locul care îi trezea atâtea amintiri, ferecate cu grijă atâția ani.

Intrară într-o curte mare și atent îngrijită, plină de flori. Mese de lemn lustruit delimitau zona de relaxare. În spatele curții se improvizase o mică parcare, ocupată, în acel moment, doar de o motocicletă. În casă se intra din curte, după tipicul clădirilor din zonă.

Deasupra ușii atârna un clopoțel. Întinse mâna spre el, moment în care, ca la comandă, ușa se deschise și apărură în prag o femeie mărunțică. Purta o basma severă pe cap, în contrast cu chipul ei tânăr și vesel.

– Bună ziua, salută gazda. Pe față i se citea curiozitatea.

– Bună ziua. Mă numesc Vifor Elvira. Am reținut o cameră pentru 5 zile, pentru 2 persoane.

– Vă așteptam. Credeam că ajungeți mai repede. Luați loc pe dânsul, spuse ea, arătând spre scaunul din camera de primire. Mă întorc acușica cu cheile de la odaie. V-am reținut-o pe cea de la etaj, cu cea mai frumoasă priveliște. Se vede mănăstirea.

– Pe care „dânsul” să stăm? Nu mai văd pe nimeni altcineva în cameră! zise Irina.

– Pe scaun. Așa se vorbește în zonă, cu respect față de obiecte, o lămuri mătușă ei.

Camera îmbina într-un mod fericit stilul rustic cu nevoia modernă de confort. Gazda nu exagerase. Priveliștea era bucolică. Un grup de brazi străjuiau, ca niște oșteni, mănăstirea, care se întrezărea, tainică, pe un dâmb, înconjurat de pajiști verzi. Din loc în loc se răsfiga câte o casă.

– Faceți-vă comode până încălzesc mâncarea. Sunt sigură că o să vă simțiți bine la noi. Am avut turiști din multe țări. Foarte mulți au revenit. Chiar și acum avem un englez. Cred că ați văzut motocicleta în curte, când ați intrat. În camera alăturată avem o familie din Constanța, care vine aici în fiecare an, la cură de relaxare în aer liber. Alți turiști vin să viziteze mănăstirile.

– Și noi vrem să le vizităm, intră în vorbă Irina.

– Dumneavoastră nu ați mai fost cazată la noi? se adresa gazda Elvirei, măsurând-o atent din priviri. Îmi pareți cunoscută, de aceea vă întreb.

– Nu. Este prima dată când vin aici ca turistă.

Elvira ieși pe micul balconaș. Simțea sentimente greu de definit privind peisajul, atât de familiar ei. Emoție, nostalgie, bucurie – toate se îngămădeau în sufletul ei. Irina o scoase însă din reverie, anunțând-o că îi e foame.

Coborâră la parter, unde o mireasmă îmbietoare de bucate gătite proaspăt le crescuseră și mai mult pofta de mâncare.

– V-am așteptat cu supă de pui cu smântână, specifică zonei, chișcă și cu fudulii de berbecuț. Aici găsiți numai mâncare bio, curată. Să știți că nu sunt sănătoase toate porcăriile pe care le

găsiți în magazine astăzi. Înainte nu găseai nimic pe rafturi, zise ea, făcând aluzie la perioada de dinainte de revoluție. Acum rafturile sunt pline, dar numai cu otrăvuri.

Ar mai fi turuit în continuare, dar a fost întreruptă de Irina:

– Ce-s alea fudulii? Și ce e aia chișcă?

Elvira zâmbi, în ciuda melancoliei pe care i-a inspirat-o revenirea în acest colț de lume și întâlnirea cu amintirile și trecutul. Copiii reușesc întotdeauna să-ți alunge tristețea. Era de datoria ei să-i explice regionalismele zonei. Se conformă fără prea multă tragere de inimă. Totuși, se muștră în gând, ea a fost cea care i-a propus verișoarei ei să o lase pe Irina să vină cu ea în Bucovina, la nunta unei prietene dragi și, totodată, să viziteze mănăstirile și Cetatea de Scaun din Suceava. Pe scurt – o întâlnire cu istoria patriei. I-au trebuit însă aproape zece ani ca să accepte ideea de a mai pași pe acele meleaguri. Zece ani în care să încerce să uite. Zece ani în care să renunțe la resentimente. Acum, când privea spre trecut, avea impresia că se derula un film cunoscut, dar cu o altă eroină principală. Da. Timpul șlefuieste sentimentele, dar nu șterge amintirile.



## Capitolul 2

Stăteau pe butucii de stejar, lăcuiți, care erau frumos aranjați în jurul unei mese improvizate dintr-un butuc mai mare; un fel de „Masă a tăcerii”, plasată pe terasa pensiunii. Era un mic dejun modest, format numai din cafea și o felie de pâine prăjită cu unt, oripilând-o pe Saveta, gazda lor, care pregătise o masă copioasă. Savura frumusețea peisajului care se deschidea în fața privirii. Savura liniștea dimineții sau, mă rog, ceea ce ar fi putut fi liniște dacă turuiala neobosită a ospitalierei gazde nu ar fi tulburat-o.

– Aveți medic aici, în Bradu?

– M-am gândit eu că trebuie să vă fie rău de la stomac, dacă nu puteți să mâncați!

– Nu, doamnă Saveta, nu mi-e rău, dar nu obișnuiesc să măncăm dimineața, îi spuse, parcă pentru a-i mai tăia elanul.

– Dacă mâncați dimineață, pe stomacul gol, seu de câine, vă vindecați de toate bolile. Avem aici, în Bradu, o vindecătoare foarte renumită. Și de la Iași vin mulți oameni la ea. Vindecă și sufletul și trupul. Și, să v-o spun cinstit, au venit și parlamentari de la București, știți dumneavoastră, oameni mari.

Irina, care nu-și luase ochii din telefon, ascultase, totuși, conversația și, discret, îndepărtă farfuria cu mâncare.

– Nu pot să cred! Mănâncă câini?!? spuse ea, scârbită. Elvira, eu nu cred că o să mai măncăm aici vreodată!

Irina era un copil sensibil, mai sensibil decât voia ea să se vadă.

– Nu, sigur că nu, dar ei cred că saliva de câine conține niște substanțe vindecătoare.

Pentru a schimba cursul discuției, dar și amintindu-și că, de fapt, nu i se răspunsese la întrebare, Elvira reveni:

– Nu aveți medic în Bradu?

– Chiar acum, nu. Dar am avut mulți, peste zece, însă au plecat, rând pe rând. Nu înțeleg de ce nu vrea niciunul să rămână. Au aici de toate. Ifose! Dar să vă spun eu ceva. O să le pară rău, mai devreme sau mai târziu.

– O să mergem la o plimbare prin sat și la mănăstire. Ne întoarcem pe la ora amiezii.

– Îmbrăcați-vă gros. Aici, între obcine, vremea e schimbătoare!

Merseră agale pe drumul pietruit, străjuit de case frumoase, cu mansarde de lemn, spre drumul către mănăstire. Soarele se juca printre ramurile brazilor. Era sigură că Irina, cu atenția ei către detalii, va consemna mai târziu frumusețea peisajului pe pânză.

Și apoi zări clădirea. Inima îi făcu câteva tumbe. O avalanșă de amintiri, până atunci bine

ferecate, o năpădiră. Se trezi brusc împresurată de un amalgam de trăiri, venind din alte vremuri, venind parcă din altă lume: tristețe, dezamăgire, furie, speranță, toate la un loc. Dispensarul. Aici își petrecuse mai bine de 2 ani. Primii 2 ani din viața ei de medic.

Constată, spre uimirea ei, că era neschimbat în zece ani, ca într-o încremenire a timpului. La asta nu se așteptase. Până și perdelele ei portocalii erau la geamuri. Privindu-l acum însă i se părea ca o căsuță potrivită pentru o imagine de pe vederi sau de pe felicitări, așa alb cum era, cu gardul pitic care îl înconjura, cu fântâna în față. Totuși, o imagine rămasă intactă din alt secol. Ar trebui să-l introducă în circuitul turistic, își zise zâmbind. Deschise portița de la intrarea în curte, cu un scârțâit. Același scârțâit...



## Capitolul 3

Avea 24 de ani și era nerăbdătoare să-și înceapă profesia de medic. Se pregătise atâta pentru asta! Zile și nopți de muncă, sesiuni dificile, examene, emoții. Primise repartiția în Bucovina. Probabil ultima generație de medici proaspăt licențiați care primea repartiție. Primii pași spre maturitate. Era plină de speranță, compensând întrucâtva senzația de însingurare și suferința despărțirii de tot ceea ce îi fusese drag și cunoscut. Plecase de acasă, încărcând în Oltcit tot ce avea. Nu era prea mult. Câteva haine, o pereche de pantofi și una de ghete, tacâmuri, stetoscopul și tensiometrul pe care le cumpărase din economiile sale de studentă, multe cărți și niște flecușete cu care spera să mai învioreze atmosfera și care să îi amintească de casă, de părinți și de prieteni. Îi lăsase pe toți în urmă cu lacrimi în ochi, având însă curajul, specific vârstei, de-a lua viața în piept. Peisajul era de basm și se felicită pentru alegerea făcută la repartiție. Născută într-un oraș de munte, nu concepea să nu zărească o creastă sau măcar o măgură când ieșea din casă sau să nu simtă seara briza răcoroasă.

Căută mai bine de o oră dispensarul. În cele din urmă se duse la Primărie. Primăria, clădirea Poliției locale și mănăstirea fuseseră ușor de reperat. Putea obține informații de acolo: unde e dispensarul, unde va locui. În cel mai rău caz, o să întrebe la birt. Și acesta era ușor de reperat și părea foarte populat. Acolo o să întrebe dacă nu găsea pe nimeni la Primărie.

Deși era sfârșitul lui aprilie, era frig, fulguia și mai era încă multă zăpadă netopită. Ieșea fum pe coșuri de la toate clădirile.

– Bună ziua! Sunt Vifor Elvira, zise ea, intrând în încăperea care dădea în holul de intrare. Am repartiția de medic în comuna dumneavoastră, îi spuse ea singurei persoane din încăperea, un bărbat cam între două vârste.

– Bună ziua, spuse acesta, radiind de o veselie stranie. Vă așteptam! Toată comuna vă așteaptă! Douăsprezece mii de suflete! Promisiunile electorale trebuie să fie respectate! Am promis în campanie că o să le aduc medic și le-am adus! Cel mai tare și-au dorit medic. Le-am adus, zise încântat. Sunt primarul Foamete Dumitru. Îmi pare bine de cunoștință.

Dădu mâna cu primarul, mai puțin încântată decât acesta. Starea lui de euforie avea și alt motiv. Pe masă trona o sticlă, pe jumătate goală, de whisky și un pahar gol. N-ar trebui să existe primari cu un astfel de nume. Cum să te cheme Foamete? Și să mai fii și primar pe deasupra! Pur și simplu, nu se face!, își zise ea, nedemocratic.

– Stați să o chem pe Maricica. Ea e vecină cu dispensarul. Gard în gard.

Dădu un telefon și o chemă pe Maricica.

– Maricică, mână, fă, până la Primărie. A venit doctorul. De fapt, e o doctoriță. E frumoasă, dar cam slabă, spuse el, după ce o cântări din ochi, ca pe o vită.

Elvira încerca din greu să ignore senzația de disconfort creată, dând vina pe aburii de alcool. Domnul Foamete era ușor rotofei, cu o burtă de batracian bine hrănit, cu sprâncene stufoase, care se uneau, ca o pasăre în zbor.

– Nu bei și tu ceva?

– Nu, mulțumesc. Aș vrea să mă instalez cât mai repede, să văd unde o să lucrez.

– Bine. Își puse niște whisky în paharul său. Vii din Cluj, am înțeles. Acolo se face țuica bună. Palincă. Să aduci când mai mergi la Cluj. Un pahar înainte de masă îți face poftă de mâncare. E cea mai bună doctorie, nu-i așa?

– Mda, probabil. Nu știu. Eu nu beau tărie.

– Da', bărbat ai?

– Nu sunt măritată.

– Îți fac cunoștință cu fi-miu. E de vârsta ta, cred. E și el cu școală. Lucrează în oraș, la Avicola. Sau cu pădurarul cel nou. E de viitor, să știi. Pădurarii aștia are bani și or să aibă și mai mulți. Mai închide un ochi și i se umple buzunarul drept cu bani. Îl mai închide și pe al doilea și i se umple și buzunarul stâng. Pădure e destulă, vorba aia. Râse cu poftă, ca la un banc bun.